

Voor de wolven

Van dezelfde auteur:

Een goede moeder
Het tere kind
De andere zoon
De tweede dochter
Het verdwenen meisje
De tiende cirkel
De kleine getuige
Negentien minuten
De bekering

Jodi Picoult

Voor de wolven

the house of books

Oorspronkelijke titel

Lone Wolf

Uitgave

Atria Books

© 2012 by Jodi Picoult. All rights reserved.

This edition published by arrangement with the original publisher, Emily Bestler Books/Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Davida van Dijke

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagbeeld

Getty Images

Foto auteur

© Adam Bouska

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3788 4

ISBN 978 90 443 3789 1 (e-book)

D/2013/8899/80

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord van dank

Ik heb het geluk omringd te worden door mensen die mij slimmer laten lijken dan ik ben. Zij hebben allemaal bijgedragen aan het onderzoek ter voorbereiding van dit boek. Wat het medisch gedeelte betreft ben ik dank verschuldigd aan dokter James Bernat, die urenlang met mij over mogelijke traumatische hersenletsels heeft gesproken. Ik heb hem nog veel meer vragen per e-mail gestuurd, die hij trouw beantwoordde. Dank aan de maatschappelijk werksters Nancy Trottier en Jane Stephenson, evenals aan Sean Fitzpatrick en Karen Lord van de New England Organ Bank. Jon Skinner heeft me voorzien van een gedetailleerd overzicht van kosten van de gezondheidszorg in New Hampshire. Lise Iwon, Lise Gescheidt, Maureen McBrien en Janet Gilligan vormen mijn juridisch brein. Jennifer Sargent heeft interessante juridische oneffenheden voor mij ontdekt waarmee ik aan de slag kon. Ook heeft Jennifer me in contact gebracht met Elizabeth Stanton, die me suggesties aan de hand deed waar en hoe deze oneffenheden het meest effectief zouden passen in het verhaal. Dank je wel Doug Irwin, omdat ik jouw uitspraak mocht gebruiken over het verschil tussen dromen en doelen.

Ik tel mijn zegeningen, en daarom wil ik bij dezen ook de loftrampet steken over de uitgeverij waar ik me al ruim tien jaar bijzonder thuis voel. Dat komt vooral door de fantastische mensen die er werken: Carolyn Reidy, Judith Curr, Sarah Branham, Kate Cetrulo, Caroline Porter, Chris Lloreda, Jeanne Lee, Gary Urda, Lisa Keim, Rachel Zugswert, Michael Selleck en vele anderen. Zij hebben van mij de auteur gemaakt die ik ben. De publiciteitsmachine die ik achter me heb is simpelweg niet te stoppen. David Brown, Ariele Fredman, Camille McDuffie en Kathleen Carter Zrelak... Wauw, mensen. Gewoon wauw. En dan Emily Bestler. Na al die tijd weet ik nauwelijks hoe ik je kan bedanken voor alles wat jij hebt gedaan. Gelukkig hebben we het punt bereikt dat we elkaars gedachten kunnen lezen.

Met Laura Gross heb ik, op mijn man na, de langste relatie van mijn leven. Als agent is ze absoluut een kei. Als een vriendin is ze onvergetelijk. Bedankt nog, dat ik jouw tekst mocht stelen over het bijzettafeltje en de huishoudkruk.

Aan mijn moeder, Jane Picoult: misschien voelen alle moeders zich ondergewaardeerd (god weet dat ik dat gevoel af en toe heb). Maar dit is het publiekelijk bewijs dat jij wél gewaardeerd wordt. Als we onze eigen moeder mochten uitkiezen, had ik jou gekozen. Bedankt dat je mijn eerste lezer bent en mijn onvermoeibare cheerleader. Bedankt dat je me verklapte dat papa niet kon stoppen met lezen van de wolvenpassages in dit boek, toen jullie samen in het vliegtuig zaten.

Mijn speciale dank gaat uit naar Shaun Ellis. Toen ik het personage Luke Warren ontwikkelde, een man die tussen de wolven leeft om ze te kunnen bestuderen, wist ik niet dat zo iemand in de werkelijkheid al bestond. Shaun heeft een autobiografie geschreven, *De wolvenman*, die ik jullie allemaal van harte kan aanbevelen. Hij en zijn vrouw, doctor Isla Fishburn, een biologe gespecialiseerd in natuurbescherming, hebben me uitgenodigd naar Devon te komen om kennis te maken met zijn wolvenroedels in gevangenschap. Shaun heeft zijn ervaring met deze prachtige dieren én zijn omvangrijke kennis over hen met mij gedeeld. Hij was ook zo gul mij stukjes en beetjes te laten lenen van zijn ongelooflijk spannende leven, zodat ik mijn fictieve personage, Luke, verder kon uitwerken. Kerry Hood, mijn Britse publiciteitsagent was zo vriendelijk om mij en mijn zoon Jake een lift te geven naar Combe Martin. Ik zal nooit vergeten hoe Shaun ons drieën geleerd heeft om te huilen als een wolf... en hoe het klonk toen de andere roedels ons gehuil beantwoordden. Shaun is een groot, menselijk pleitbezorger voor zijn wolvenbroeders. Meer informatie over The Wolf Centre, waar Shaun integraal deel uitmaakt van het team, kun je vinden aan het einde van dit boek.

Tot slot moet ik zoals altijd mijn eigen roedel bedanken: mijn man, Tim, en mijn kinderen, Kyle, Jake en Samantha. Want zoals dat ook het geval is bij wolven: zonder jullie zou ik nergens zijn.

*Voor Josh, Alex en Matthew Picoult
Jullie tante houdt van jullie. Heel veel.*

Proloog

Alle verhalen gaan over wolven. Tenminste, als ze de moeite van het navertellen waard zijn. Al het andere is sentimentele kletspraat... Ga maar na. Je kunt ontkomen aan de wolven, vechten tegen de wolven, wolven vangen en wolven temmen. Voor de wolven gegoooid worden, of anderen voor de wolven gooien zodat ze hen te grazen nemen in plaats van jou. Meehuilen met de wolven in het bos. In een wolf veranderen, en dan het liefst in een wolvenleider. Er bestaan geen andere goede verhalen.

– Margaret Atwood, *De blinde huurmoordenaar* (2000)

LUKE

Achteraf gezien had ik de tijger misschien niet moeten vrijlaten.

De andere dieren bevrijden was een peulenschil. Het lompe, goedmoedige olifantenduo. De chagrijnige kapucijnaap die op mijn voeten spuugde terwijl ik het slot openbrak. De sneeuw witte Arabische paarden, waarvan de adem in de ruimte tussen ons hing als een wolk onbeantwoorde vragen. Mensen schatten dieren te laag in, en dat geldt zeker voor circusdompteurs. Maar zodra de dieren mij in het schemerduister zagen rondscharrelen bij hun kooien, wist ik dat ze begrepen wat ik van plan was. Vandaar waarschijnlijk dat zelfs de grootste herrieschoppers, de papegaaien, stil en eendrachtig hun kooi uitvlogen. Tijdens de voorstelling werden ze gedwongen om op de bespottelijke stapelwolkkrullenkoppen van een stel poedels te rijden – nu waren ze vrij.

Ik was negen jaar toen het Wonderbaarlijke Circus Vladislav arriveerde in Beresford, New Hampshire. Dat was op zich al wonderbaarlijk, want er was verder nooit iets te doen in Beresford. Af en toe raakte een verdwaalde skiër verzeild in ons stadje. Tijdens de voorverkiezingen voor het Amerikaanse presidentschap maakte een enkele journalist een noodstop bij de wc's van het plaatselijke benzinestation om een plas te doen. Hij of zij griste een beker koffie mee uit het bijbehorende winkeltje en verdween weer.

Bijna alle kinderen die ik kende hadden geprobeerd zich door de gaten van het provisorische hekwerk te wringen, dat de circusartiesten en decorbouwers hadden opgericht. Iedereen wilde de show zien zonder een kaartje te betalen. En zo zag ik dus voor het eerst van mijn leven een circusvoorstelling. Ik zat verstopt onder de tribune en gluurde tussen de voeten van betalend publiek door. Mijn beste vriendje, Louis, zat naast me.

Vanbinnen was de grote circustent beschilderd met sterren. Echt iets voor stadsmensen, dacht ik. Ze hebben niet door dat ze alle gele-

genheid hebben om echte sterren te zien. Ze hoeven alleen maar de tent af te breken. Zelf was ik vertrouwd met het buitenleven. Ik woonde aan de rand van het natuurreservaat White Mountain National Forest. Hier was het doodgewoon om wild te kamperen en 's nachts urenlang naar de sterrenhemel te liggen kijken. Als je door je oogharen keek, leek het alsof iemand een schaal glitterpoeder boven je had omgekeerd. Alsof je in een sneeuwbol zat. Ik vond het een beetje zielig voor de circusbijwoners dat ze zich moesten behelpen met nepsterren aan de binnenkant van hun tent.

Toegegeven, aanvankelijk kon ik mijn ogen niet losrukken van de met rode lovertjes bezaaide overjas van de circusdirecteur, en de eindeloos lange benen van de koorddanseres. Ze maakte een split in de lucht en landde op haar billen op het koord, met haar benen in V-vorm gestrekt. Louis slaakte een zucht. 'Was ik dat touw maar,' zei hij.

Toen brachten ze de dieren de piste in. Eerst de paarden, die kwaad met hun ogen rolden. Daarna de aap in een mallotige stadsomroepersoutfit. Hij klom op het zadel van het voorste paard en ontblootte zijn tanden naar het publiek, alsmaar rondjes rijdend. Vervolgens de honden die door hoepels sprongen. De olifanten die dansten alsof ze zich in een andere tijdzone bevonden dan wij, en de rumoerige regenboog van vogels.

Toen kwam de tijger.

Natuurlijk bracht dat de nodige opwinding teweeg. De circusdirecteur schreeuwde enthousiast hoe levensgevaarlijk dit beest was en bulderde: 'Don't try this at home!' De dompteur had een gezicht als een krentenbol, deegachtig en vol sproeten. Hij stond midden in de piste toen het luik voor de tijgerkooi omhoog werd geschoven. De tijger brulde. Ik zat een heel eind van hem verwijderd, maar ik kon zijn bouillonadem ruiken.

Hij sprong op een hoge metalen kruk en klauwde met zijn voorpoten in de lucht. Op commando ging hij op zijn achterpoten staan. Hij draaide een rondje.

Ik wist wel iets af van tijgers. Bijvoorbeeld, dat als je een tijger kaalscheert, zijn huid nog steeds gestreept is. En dat alle tijgers op de achterkant van beide oren een wit vlekje hebben. Zo lijkt het alsof ze je in de gaten houden, ook al lopen ze bij je vandaan.

En... dat ze thuishoren in de wildernis. Niet hier in Beresford, gevangen tussen een joelende, applaudiserende mensenmenigte.

Op dat moment gebeurden er twee dingen. 1) Ik besepte dat dit circus me eigenlijk gestolen kon worden. 2) De tijger keek me recht in de ogen, alsof hij zich al van tevoren het stoelnummer had ingeprent waar ik verstopt zat.

Ik wist precies wat hij van me wilde.

Na de avondvoorstelling gingen de artiesten naar het meer achter de basisschool van Beresford om te drinken, te poken en te zwemen. Hun caravans achter de enorme tent grotendeels verlaten. Er was wel een bewaker, een boom van een kerel met een kaalgeschoren hoofd en een neuspiercing. Hij lag te snurken als een kettingzaag. Naast hem stond een lege wodkaflles. Snel glipte ik door een spleet in de omheining.

Ook naderhand zou ik je niet precies kunnen uitleggen waarom ik het gedaan heb. Het was iets tussen die tijger en mij. Dat ik vrij was, en hij niet – dat zijn onvoorspelbare, ruige leven was teruggebracht tot een topkermisattractie om drie uur 's middags en zeven uur 's avonds.

De apenkooi was vrij moeilijk open te krijgen. De meeste andere sloten kon ik makkelijk forceren met een ijspriet die ik had gepikt uit mijn opa's drankkast. Vliegensvlug en bijna geluidloos liet ik de dieren uit hun kooi, en zag ze verdwijnen in de donkere plooien van de nacht. Ze begrepen blijkbaar dat discretie geboden was, want zelfs de papegaaien gaven geen kik terwijl ze wegvlogen.

Als laatste bevrijdde ik de tijger. Het leek me beter om de andere dieren minstens een kwartier voorsprong te geven voor ik een groot roofdier losliet. Dus ging ik op mijn knieën voor de kooi zitten, kerfde met een puntig steentje in de zachte aarde en keek af en toe op mijn horloge. Terwijl ik zat te wachten liep de Vrouw met de Baard voorbij.

Ze zag me meteen. 'Hé daar,' zei ze. Ik kon haar mond amper zien tussen de warboel van snor- en baardharen. Ze vroeg me niet wat ik daar deed en stuurde me niet weg. 'Pas op, hij sproeit pis,' zei ze alleen maar. Ze moet gezien hebben dat de andere dieren weg waren, want ik had niet eens de moeite genomen de lege hokken weer te sluiten. Ze staarde me even doordringend aan en liep toen het trapje op van haar caravan. Ik hield mijn adem in. Ik dacht dat ze de politie zou bellen, maar het enige wat ik hoorde was een radio. Vioolmuziek. Ze zong mee, met een diepe bariton.

Ik kan je dit zeggen, na al die tijd herinner ik me nóg het geknars van metaal op metaal toen ik de tijgerkooi openmaakte. Ik herinner me dat hij als een kat tegen me aanschurkte voor hij met één enkele sprong over de omheining verdween. Ik proefde de bitterkoekjesachtige angst op mijn tong toen het tot me doordrong dat ik geheid in de kraag gevat zou worden.

Alleen... dat gebeurde niet. De Vrouw met de Baard heeft me niet verraden. De stalknechten die olifantenpoep moesten opruimen kregen de schuld. Trouwens, de volgende ochtend was de hele stad in rep

en roer vanwege de loslopende wilde dieren. Iedereen had het veel te druk met de dieren te vangen en de schade te herstellen. De olifanten stonden te spetteren in de stadsfontein, vlak bij de brokstukken van het marmeren standbeeld van Franklin Pierce dat ze hadden omgegooid. De aap had ingebroken in de taartenvitrine van de plaatselijke bakker. Hij zat te schransen van een Schwarzwälder Kirschtorte toen hij werd gevangen. De honden snuffelden in de vuilcontainers achter de bioscoop, en de paarden hadden zich verspreid. Een van hen galoppeerde door de hoofdstraat en werd gevangen met een lasso. Een ander paard stond in het weiland van een plaatselijke boer te grazen tussen het vee. Een derde had bijna twintig kilometer gelopen en was een skiheuvel opgerend, waar hij werd gesignaleerd door een traumahelikopter. Van de drie papegaaien waren er twee voorgoed zoek, en eentje werd slapend aangetroffen in de klokkentoren van de Verenigde Kerk van Christus.

Ook de tijger was de eerste dagen onvindbaar, en dat was een probleem. Een voortvluchtige papegaai is één ding, maar het feit dat er een roofdier losloopt in de buurt, kun je niet zomaar wegwuiven. De afdeling Binnenlandse Veiligheidszaken van het Amerikaanse leger zond een klein bataljon uit dat zich verspreidde over de White Mountains. De scholen in New Hampshire waren drie dagen gesloten. Louis kwam langsfietsen bij mij thuis met allerlei nieuws. Dat de tijger het mooiste kalf van boer Wolzman had verschalkt, dat hij een peuter had verslonden en onze schooldirecteur afgeslacht.

Ik wilde er niet over nadenken wie of wat de tijger allemaal had opgegeten. Ik zag hem heel anders voor me. Overdag slapend, hoog in een boom, en 's nachts soepel springend door het bos onder de sterrenhemel.

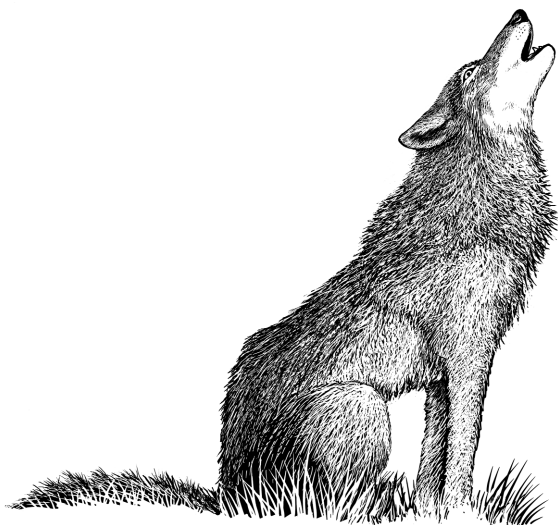
Zes dagen nadat ik de circusdieren had bevrijd kreeg Hopper McPhee, een militair van Binnenlandse Veiligheid, de tijger in het oog. De enorme kat zwom in de Ammonoosuc-rivier met bloedige snuit en klauwen. Hij had zojuist een hert opgevreten. Volgens Hopper McPhee, die pas een week bij het leger zat, klauterde de tijger op het droge en kwam dreigend naderbij. Het beest was er duidelijk op uit om Hopper te doden, dus moest de militair hem wel afschieten.

Maar ik twijfel eraan of dat helemaal klopt. De tijger was waarschijnlijk slaperig na zo'n copieuze maaltijd en had beslist geen honger. Toch geloof ik wel dat hij op Hopper McPhee afkwam. Want zoals ik al zei, mensen schatten dieren veel te laag in. En zodra die tijger een geweer op zich gericht zag, moet hij het begrepen hebben.

*Dat hij de nachthemel zou moeten opgeven.
Dat hij weer zou worden opgesloten.
Dus die tijger... maakte een keuze.*

Als je onder de wolven bent, kun je je het beste gedragen als een wolf.

– Nikita Chroesjtsjov, premier van de Sovjet-Unie, geciteerd
in *The Observer*, Londen, 26 september 1971

DEEL 1

CARA

Vlak voordat onze truck een boom ramt, herinner ik me de eerste keer dat ik heb geprobeerd een leven te redden.

Ik was dertien en ik was juist weer bij mijn vader gaan wonen. Of beter gezegd, mijn kleren hingen opnieuw in mijn oude slaapkamer. Zelf leefde ik uit mijn rugzak in mijn vaders caravan aan de noordkant van Redmond's Trading Post&Dinosaur World. Op het aangrenzende terrein waren mijn vaders wolvenroedels in gevangenschap ondergebracht. Er waren ook gibbons, valken, een veel te dikke leeuw en de levensgrote animatronic van een *T. rex* die op ieder heel uur een gebrul uitstootte. Aangezien mijn vader 99 procent van zijn tijd doorbracht op het terrein, lag het voor de hand dat ik daar ook naartoe ging.

Ik dacht dat dit alternatief me een stuk beter zou bevallen dan wonen bij mijn moeder, Joe en hun nieuwe aanwinst, de o zo schattige tweeling. Maar de overgang verliep minder soepel dan ik had gehoopt. Ik zal wel een beeld voor ogen hebben gehad van hoe mijn vader en ik pannenkoeken zouden bakken op zondagochtend. Of een spelletje hartenjagen, of door het bos struinen. Nou, mijn vader struinde inderdaad door het bos. Maar wel binnen de omheining die hij had gemaakt voor zijn roedels, waar hij zich serieus bezighield met wolf zijn. Hij rolde door de modder met Sibó en Sobagw, de middenkaderwolven van de roedel. Hij vermeed Pekeda, de bètawolf. Hij zat tussen de wolven bij het kadaver van een kalf en verorberde met bloederige handen en mond het rauwe vlees. Mijn vader was ervan overtuigd dat opgaan in een roedel hem veel meer kennis zou opleveren dan observatie op veilige afstand, zoals biologen dat deden. Op het moment dat ik weer bij hem introk, had hij al vijf roedels zover gekregen dat ze hem in hun midden accepteerden. Hij leefde tussen hen, at met hen en ging samen met hen op jacht naar voedsel. Omdat dit hem lukte dachten sommige mensen dat hij briljant was. De rest dacht dat hij gek was.

Op de dag dat ik bij mijn moeder en haar spiksplinternieuwe gezin wegging, ontving mijn vader me niet bepaald met open armen. Hij was op een van de omheinde stukken land in de weer met Mestawe, die voor de eerste keer drachtig was. Hij probeerde een band met haar te smeden zodat ze hem zou kiezen als oppas voor de pups. Hij bleef zelfs slapen bij zijn wolvenfamilie, terwijl ik laat opbleef en langs tv-kanalen zapte. Het was eenzaam in de caravan, maar het was altijd nóg eenzamer om in een leeg, verlaten huis te zitten.

In de zomer wemelde het in de White Mountains van bezoekers. Doorgaans maakten ze een tour langs Santa's Village, pretpark Story Land en het oude Redmond's Trading Post, waar nu een dieren-thema- en pretpark gevestigd was. In de winter was het anders. Dan stond die stompzinnige *T. rex* te blèren tegen een leeg pretpark, dat grensde aan het terrein met een mengelmoesje gevangen wilde dieren. De enige mensen die hier buiten het seizoen bleven waren mijn vader, om voor zijn wolven te zorgen, en Walter, die inviel voor mijn vader als hij even weg moest. Het voelde als een spookstad. Dus hing ik na school maar een beetje rond bij de omheining waarachter de wolvenroedels zaten. Ik kwam zo dichtbij dat Bedagi, de toetserswolf, aan de andere kant van het hek heen en weer begon te drentelen om te wenen aan mijn geur. Ik keek toe hoe mijn vader in het hol van Mestawe een nest groef. Intussen vertelde ik hem over de aanvoerder van het schoolrugbyteam die betrapt was op spieken, of over de hoboïste van het schoolorkest die kaftans was gaan dragen. Er gingen roddels over haar dat ze zwanger was.

Op zijn beurt vertelde mijn vader me dat hij zich zorgen maakte over Mestawe. Ze was een jong teefje en van instinct kon je nu eenmaal niet alles verwachten. Ze had geen rolmodel dat haar kon leren een goede moeder te zijn, en dit was haar eerste worp. Het kwam voor dat een wolvin haar pups in de steek liet omdat ze simpelweg niet wist wat ze moest doen.

De nacht van de geboorte leek Mestawe alles volgens het boekje te doen. Mijn vader vierde de blijde gebeurtenis door een fles champagne open te trekken. Ik kreeg ook een glas. Ik wilde de babywolfjes zien, maar mijn vader zei dat ze pas over een paar weken tevoorschijn zouden komen. Zelfs Mestawe zou een volle week in haar hol blijven en de pups om de twee uur voeden.

Twee nachten later schudde mijn vader me wakker. 'Cara,' zei hij, 'ik heb je hulp nodig.'

Ik schoot mijn winterjas en laarzen aan en volgde hem naar de omheinde strook waar het hol van Mestawe was. Alleen, zij was er niet. Ze doolde rond, zo ver mogelijk weg van haar kleintjes. 'Ik heb alles geprobeerd om haar terug naar binnen te krijgen, maar ze vertikt

het,' zei mijn vader nuchter. 'Als we nu niet proberen de pups te redden, krijgen we geen tweede kans.'

Hij baande zich een weg het hol in en kwam naar buiten met twee kleine, gerimpelde ratten. Tenminste, zo zagen ze eruit met hun dichtgeknepen ogen, kronkelend in zijn hand. Hij gaf de diertjes aan mij. Ik stopte ze onder mijn jas terwijl hij de laatste twee pups uit het hol haalde. Een van hen leek er slechter aan toe dan de andere drie. De pup bewoog niet en in plaats van gromgeluidjes kwamen er korte, hijgende ademstootjes uit.

Ik liep achter mijn vader aan naar het gereedschapsschuurtje achter de caravan. Terwijl ik nog lag te slapen had hij al het gereedschap naar buiten gesmeten. De spullen lagen her en der in de sneeuw. Inmiddels was de vloer van het schuurtje bedekt met hooi. In een kartonnen doosje lag een deken die ik herkende uit de caravan, een pluizige rode plaid. 'Stop ze in,' droeg mijn vader me op, en ik deed wat hij zei. Er lag een warmwaterkruik onder de plaid, die daardoor aanvoelde als een warme buik. Drie babywolfjes begonnen meteen tussen de plooiën te snuffelen. De vierde pup voelde koud aan. Ik legde haar niet bij haar broertjes maar liet haar weer onder mijn jas glijden en drukte haar tegen mijn hart.

Mijn vader kwam terug met een armvol flesjes Esbilac. Dat is babyflesvoeding, maar dan voor dieren. Hij wilde het wolfje pakken dat ik in mijn armen hield, maar ik kon haar gewoon niet loslaten. 'Ik voed de andere drie wel,' zei hij. Terwijl ik ervoor zorgde dat mijn babywolf af en toe een druppel melk dronk, zogen de andere drie hun flesjes tot de bodem leeg.

We voedden de kleintjes om de twee uur. De volgende ochtend maakte ik me niet gereed voor school en mijn vader deed niet alsof hij dat van me verwachtte. Zonder het te zeggen wisten we dat waar wij mee bezig waren veel belangrijker was dan alles wat ik in een klaslokaal zou kunnen leren.

Op de derde dag gaven we ze namen. Mijn vader geloofde in inheemse namen voor inheemse dieren, dus al zijn wolvennamen kwamen uit het Abenaki. We noemden de grootse uit het nest Nodah, dat *Hoor Mij* betekent. Hij was één lawaaierig, zwart bolletje energie. Kina, of *Kijk Nou*, was de onruststoker die stevast verstrikt raakte in schoenveters of klem zat onder de flappen van de kartonnen doos. En Kita, of *Luister*, was afwachtend en hield ons continu in de gaten.

Ik noemde hun zusje Miguen. *Veertje*. Sommige keren dronk ze de puppyvoeding even gretig als haar broers, en dan dacht ik dat ze het zou halen. Maar op andere momenten voelde ik haar ineens slap worden. Dan moest ik haar masseren en onder mijn T-shirt stoppen om haar warm te houden.

Ik was zo moe van vierentwintig uur per dag opblijven dat ik sterretjes zag. Soms viel ik staande in slaap en dommelde even voor ik weer wakker schoot. Ik droeg Miguen de hele tijd bij me, tot mijn armen leeg voelden zonder haar. Op de vierde nacht deed ik mijn ogen open nadat ik was ingedut. Mijn vader keek naar me met een uitdrukking op zijn gezicht die ik nooit eerder had gezien. ‘Toen jij pas geboren was, wilde ik je ook niet loslaten,’ zei hij.

Twee uur later begon Miguen ongecontroleerd te schokken. Ik smeekte mijn vader naar een dierenarts te rijden, of naar een ziekenhuis. Naar íemand die kon helpen. Ik huilde zo hard dat hij de andere pups in een doos bij elkaar zette en ze naar zijn gammele truck droeg. Tijdens de rit stond de doos op de zitplaats naast mijn vader en Miguen zat te bibberen onder mijn jas. Ik beefde zelf ook. Kwam het door de kou, of omdat ik bang was voor wat ik wist dat zou komen?

Ze was dood toen we de parkeerplaats van de dierenkliniek op reden. Ik wist precies wanneer het gebeurde, op het moment dat ze plotseling lichter aanvoelde in mijn armen. Net als een lege schelp.

Ik begon te gillen. Ik kon de gedachte niet verdragen dat Miguen, nu dood, zo dicht tegen me aan lag.

Mijn vader nam haar van me over en wikkelde haar in zijn flanelen overhemd. Hij legde het lijkje op de achterbank zodat ik het niet hoefde te zien. ‘In het wild had ze het nog geen dag overleefd,’ zei hij. ‘Alleen door jou heeft ze het zo lang gered.’

Als dat bedoeld was om me te troosten, was het mislukt. Ik begon hard te snikken.

Opeens stond de doos met wolvenpups op het dashboard en had mijn vader zijn armen om me heen geslagen. Hij rook naar pepermuntkauwgom en sneeuw. Voor het eerst in mijn leven begreep ik waarom hij zich niet kon losrukken uit de roes van de wolvengemeenschap. Oké, hij vergat steevast de kleding bij de stomerij af te halen. En ja, de datum van een ouderavond op school ging bij hem het ene oor in en het andere uit. Maar wat maakte dat uit, vergeleken met zaken van leven en dood zoals we die nu meemaakten?

De natuur is voor de moederwolf een harde leerschool, vertelde mijn vader me. Maar als je wolven niet in het wild maar in gevangenschap laat leven, gelden er andere regels. Dan worden wolven eens in de drie of vier jaar gefokt. In dat geval kun je niet werkeloos toekijken en een pup gewoon laten doodgaan. ‘De natuur gaat haar eigen gang,’ zei mijn vader. ‘Maar dat maakt het er voor ons niet makkelijker op, hè?’

Er groeit een boom vlak bij mijn vaders caravan in Redmond, een rode esdoorn. Die hebben we geplant in de zomer na Miguens dood,

op de plek waar ze begraven ligt. Het is dezelfde soort boom die ik vier jaar later met een noodvaart op onze voorruit zie afkomen. Dezelfde soort boom waar onze truck op dat ogenblik frontaal tegenaan knalt.

Een vrouw zit op haar hurken naast me. ‘Ze komt bij,’ zegt ze. Ik voel regendruppels in mijn ogen. Ik ruik rooklucht, mijn vader zie ik nergens.

Papa? zeg ik, maar ik kan mezelf alleen horen praten in mijn hoofd.

Mijn hart klopt op de verkeerde plek. Ik kijk naar mijn schouder, waar ik het voel kloppen.

‘Ziet eruit als een schouderbladfractuur en misschien een paar gebroken ribben. Cara? Ben jij Cara?’

Hoe weet zij hoe ik heet?

‘Je hebt een ongeluk gehad,’ zegt de vrouw tegen me. ‘We brengen je naar het ziekenhuis.’

‘Mijn... vader,’ breng ik moeizaam uit. Ieder woord dat ik zeg is een messteek in mijn arm.

Ik draai mijn hoofd om te proberen hem in beeld te krijgen. Dan zie ik de brandweermannen die hun slang gericht houden op de vuurbal die mijn vaders truck was. De regen op mijn gezicht is geen regen, maar een fijne mist afkomstig van de dikke waterstraal uit de brandslang.

Opeens weet ik het weer. De ster van de verbrijzelde voorruit, het slingeren van de geslipte truck, en de benzinegeur. Hoe ik naar mijn vader schreeuwde zonder dat hij antwoord gaf. Ik begin te trillen over mijn hele lichaam.

‘Je bent ongelooflijk dapper,’ zegt de vrouw tegen me. ‘Je vader uit die auto slepen, en dat in jouw toestand...’

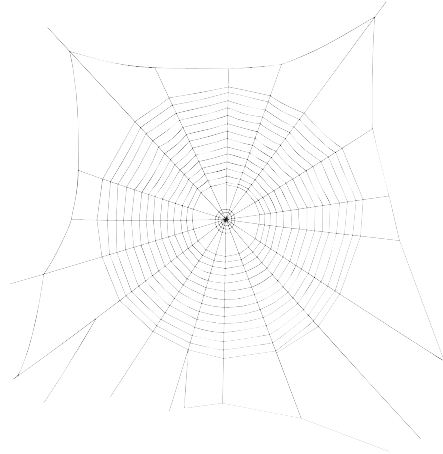
Ik heb ooit een interview gezien met een tienermeisje dat een koelkast optilde nadat het loodware ding per ongeluk op haar kleine neefje was gevallen. Het had iets met adrenaline te maken.

Een brandweerman die mijn uitzicht belemmerde komt in beweging. Nu zie ik een kluitje ambulancebroeders rond mijn vader staan, die heel stil op de grond ligt.

‘Zonder jou zou je vader misschien niet meer in leven zijn,’ benadrukt de vrouw.

Later zal ik me afvragen of die opmerking de reden is voor alles wat ik daarna gedaan heb. Maar op dit moment begin ik alleen maar te huilen. Want ik weet dat het voor geen meter klopt wat zij zegt.

LUKE

Mensen vragen mij vaak: Hoe heb je het voor elkaar gekregen? Hoe heb je zomaar de beschaafde wereld en je gezin kunnen achterlaten om je aan te sluiten bij een roedel wilde wolven in de Canadese bossen? Hoe kon je afstand doen van warme douches, koffie, menselijk contact en gesprekken? Vond je het niet erg om twee jaar van de ontwikkeling van je kinderen te missen?

Nou, die warme douches mis je niet. Zeep maakt het je roedel alleen maar moeilijk jou te herkennen aan je lichaamsgeur.

Koffie mis je niet als al je zintuigen constant op scherp staan zónder cafeïne.

Menselijk contact mis je niet als je tussen de warme lijven van je wolvenbroers genesteld zit. Gesprekken mis je niet als je de taal van je roedel begint te leren.

Je gezin achterlaten? Zo voelt het niet zodra je opgenomen bent in een nieuwe familie.

Dus eigenlijk is het niet de vraag hoe ik deze wereld kon achterlaten en de wildernis ingaan.

Hoe ik mezelf ertoe gebracht heb terug te komen, dát is de echte vraag.

GEORGIE

Vroeger zat ik constant te wachten op een telefoontje van het ziekenhuis. En ziedaar, het komt precies op het ogenblik dat ik me altijd had voorgesteld, namelijk midden in de nacht. ‘Hallo,’ zeg ik, terwijl ik overeind ga zitten. Even ben ik totaal vergeten dat ik inmiddels een nieuw leven heb, en een nieuwe man.

‘Wie is het?’ vraagt Joe, en draait zich op zijn rug.

Maar ze bellen niet over Luke. ‘Ja, ik ben de moeder van Cara,’ bevestig ik. ‘Is alles goed met haar?’

‘Ze heeft een auto-ongeluk gehad,’ zegt een verpleegkundige. ‘Ze heeft een ernstige schouderfractuur. Haar toestand is stabiel, maar ze moet geopereerd...’

Ik ben mijn bed al uit, rond graaiend in het donker naar mijn spijkerbroek. ‘Ik kom eraan,’ zeg ik.

Intussen heeft Joe het licht aangeknipt en zit recht overeind. ‘Cara,’ zeg ik. ‘Ze heeft een auto-ongeluk gehad.’

Joe vraagt me niet waarom ze Luke niet hebben gebeld, hoewel hij momenteel de ouderlijke zorg voor Cara heeft. Misschien hebben ze Luke wel gebeld. Maar het zou zomaar kunnen dat hij ergens rondzwerft waar zijn telefoon geen ontvangst heeft. Ik trek mijn trui over mijn hoofd en stap in mijn Zweedse muilen. Ik probeer me te concentreren op de praktische dingen die me te doen staan. Mijn emoties mogen geen kans krijgen me naar de keel te vliegen. ‘Elizabeth lust geen pannenkoeken als ontbijt. O, en Jackson moet zijn toestemmingsstrookje inleveren om op excursie te mogen...’ Ineens schiet me iets te binnen. ‘Moet jij morgenochtend niet in de rechtszaal zijn?’

‘Dat komt wel goed,’ zegt Joe zacht. ‘Ik zorg voor de tweeling, de rechtszaal en wat zich verder nog voordoet. Ga jij maar gauw naar Cara toe.’

Er zijn momenten dat ik nog steeds niet kan geloven wat een geluksvogel ik ben, omdat ik getrouwd ben met deze man. Soms denk

ik dat ik het verdiend heb, omdat ik voor deze periode al die jaren met Luke heb moeten leven. Maar soms weet ik plotseling zeker dat ik ooit een prijs zal moeten betalen voor mijn gelukkige, tweede huwelijk. Zoals nu.

Ik kom hollend aan bij de receptie van de Spoedeisende Hulp, waar het rustig is. ‘Cara Warren...?’ hijg ik. ‘Ze is hiernaartoe gebracht per ambulance...? Cara is mijn dochter...?’

Al mijn zinnetjes lijken opstijgende ballonnen, omdat mijn stem steeds de hoogte inschiet.

Een verpleegster houdt een deur voor me open. Ze leidt me een gang in met aan weerszijden kamertjes met glazen wanden, afgeschermd door gordijnen. Hier en daar staat een deur open. Ik zie een oude vrouw in operatiehemd zitten op een brancard. Een man met een tot de knie opengeknipte broekspijp heeft zijn gezwollen enkel op een stoel gelegd. We wijken uit wanneer een hoogzwangere vrouw langs ons wordt gereden, die volledig geconcentreerd is op haar ademhalingstechniek.

Luke heeft Cara leren autorijden voor ze naar de rijkschool ging. Als het hem zelf betrof was hij roekeloos, maar de veiligheid van zijn dochter ging hem voor alles. Hij betaalde de veertig rijlessen die Cara geacht werd te volgen, en daarna nog voor tien uur extra. Zo heeft Cara uitstekend leren autorijden, ze is altijd alert en voorzichtig achter het stuur. Maar waarom was ze zo laat onderweg op een doorde-weekse avond? Was het ongeluk haar fout? Is er nog iemand anders gewond geraakt?

Ten slotte stapt de verpleegkundige een van de glazen hokjes binnen. Cara ligt op een bed. Ze ziet er heel klein en bang uit. Er zit bloed in haar donkere haar en op haar gezicht en trui. Haar arm is strak tegen haar lichaam gezwachteld.

‘Mammie,’ snikt ze. Ik kan me de laatste keer niet herinneren dat ze me zo noemde. Ik sla mijn armen om haar heen en zij huilt nog harder. ‘Het komt allemaal goed, meisje,’ zeg ik.

Met rode ogen kijkt Cara me aan, het water stroomt uit haar neus. ‘Waar is papa?’

Dat ze dat vraagt zou mij niet moeten deren, maar dat doet het wel degelijk. ‘Ik weet zeker dat het ziekenhuis hem heeft gebeld, maar...’

Plotseling komt een arts-assistent het kamertje binnen. ‘Bent u Cara’s moeder? We hebben uw toestemming nodig voor we haar kunnen opereren.’ Ze praat verder en vaag hoor ik iets over *scapula* en *rotatorenmanchet*. Dan overhandigt ze me een klembord met een formulier dat ik moet ondertekenen.

‘Waar is papa?’ Cara vraagt het dit keer niet gewoon, ze schreeuwt.

De arts kijkt haar aan. ‘We zijn druk bezig voor hem te zorgen,’ zegt ze. Dus Cara zat niet alleen in de auto, besef ik nu.

‘Was Luke ook bij het ongeluk betrokken? Hoe gaat het met hem?’

‘Bent u zijn vrouw?’

‘Zijn ex,’ leg ik uit.

‘In dat geval mag ik u geen informatie geven over zijn toestand vanwege het Wettelijk Recht op Medische Privacy. Maar... ja,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Hij is hier ook patiënt.’ Ze kijkt me aan en zegt zachtjes, zodat Cara het niet kan horen: ‘We moeten zijn naaste familie inlichten. Heeft hij een partner? Ouders? Kunt u misschien iemand bellen?’

Luke is niet hertrouwd. Hij is opgevoed door zijn grootouders, die allang zijn overleden. Als hij in staat was voor zichzelf te spreken, zou hij me vragen Redmond te bellen. Walter moet immers de wolvenroedels te eten geven, dat zou Luke’s grootste zorg zijn.

Maar misschien kan Luke niet voor zichzelf spreken. Misschien is dát wat de arts mij niet mag – of wil – vertellen.

Voor ik kan reageren komen twee vrijwilligers van het patiëntenvervoer binnen. Ze trekken Cara’s bed een stukje bij de muur vandaan. Ik voel me wegzakken in drijfzand. Alsof ik toch minstens vragen moet stellen of feiten bevestigen voor mijn dochter wordt afgevoerd naar de operatiekamer. Maar in stresssituaties functioneer ik nooit zo best. Ik dwing mezelf tot een glimlach en knijp in Cara’s vrije hand. ‘Ik wacht hier op je, hoor!’ zeg ik, veel te opgewekt. Even later ben ik alleen in het glazen hokje. Het voelt steriel en stil.

Ik pak mijn mobiele telefoon uit mijn tas. Ik vraag me af hoe laat het is in Bangkok.

LUKE

Een wolvenroedel lijkt op de maffia. Iedereen heeft een vaste positie en moet zijn of haar steentje bijdragen.

Iedereen kent de alfawolf, de leider van de roedel. Hij is de maffia-baas, het brein van het gezelschap. De alfa is de grote beschermer. Hij sommeert de andere wolven waar ze heen moeten, wanneer ze moeten jagen, en op welke prooi. De alfa neemt de beslissingen. Hij is de capo di tutti capi, de baas van alle bazen, die op drie meter afstand een verandering van hartritme kan horen bij een prooidier. Maar de alfa is niet de meedogenloze ordehandhaver zoals hij wordt afgeschilderd in films. Als besluitnemer is hij veel te belangrijk om zijn veiligheid in de waagschaal te stellen.

Daarom staat vóór elke alfa een bètawolf, een ordehandhaver. Deze wolf is nummer twee in de rangorde. Een potige, brutale schurk, die een en al agressie is. Hij sloopt je zodra je maar een centimeter te dicht bij de grote baas komt. Hij is volledig inwisselbaar. Mocht de bèta sterven tijdens een gevecht, dan kan niemand dat echt schelen. Er is altijd wel een andere bruut beschikbaar om zijn plaats in te nemen.

Dan heb je de toetsewolf, een specialist binnen de roedel die doorlopend schichtig en achterdochtig is. Hij vertrouwt niemand die hij tegenkomt en is altijd alert op veranderingen of nieuwe dingen. Als een ware spion verschuilt hij zich op de meest onverwachte plekjes en zodra er iets gebeurt, waarschuwt hij direct de alfa. Zijn waakzaamheid is cruciaal voor de veiligheid van de roedel. Daarnaast is hij de knaap van de kwaliteitscontrole. Als de toetsewolf een wolf in de peiling krijgt die zich aan zijn taken onttrekt, zal hij een situatie creëren om die wolf op de proef te stellen. De toetsewolf kan bijvoorbeeld een gevecht uitlokken met de ordehandhaver. Als deze bèta de toetsewolf niet kan kloppen, verdient hij het niet meer om bètawolf in de roedel te zijn.

De bemiddelaar is een andere specialist in de roedel. Hij heeft door de jaren heen heel wat namen gekregen, van Assepoesterwolf tot ome-

gawolf. Aanvankelijk werd hij beschouwd als het zwarte schaap dat helemaal onderaan in de hiërarchie stond. Inmiddels weten we beter. De bemiddelaarwolf speelt een sleutelrol binnen de roedel. Net als de wat sullig uitziende, maar lepe advocaat in maffiafilms, zorgt hij voor de komische noot die vereist is om al die andere sterke persoonlijkheden te kalmeren. Dus stort hij zich holderdebolder in een kibbelpartij binnen de roedel en hangt net zolang de clown uit tot de ruziemakers minder agressief worden. Vervolgens gaat iedereen weer over tot de orde van de dag en niemand is ernstig gewond geraakt. Nee, de bemiddelaar is absoluut geen trieste Assepoesterfiguur, de sloof van de familie die altijd aan het kortste eind trekt. Hij is de onmisbare vrede-stichter. Zonder hem zou de roedel niet functioneren, want iedereen zou voortdurend met elkaar overhoop liggen.

Je kunt zeggen wat je wilt over de maffia, maar de organisatie werkt. Dat komt omdat iedereen een specifieke rol heeft. Alles wat ze doen is voor het bestwil van de hele groep. Ze zijn bereid voor elkaar te sterven.

De tweede reden dat een wolvenroedel op de maffia lijkt? Omdat voor beide groepen familie op de eerste plaats komt.